

De sobte una llum em cega els ulls, un neguit inquiet m'agita. On sóc? Intento fixar la vista en aquell calendari penjat en un racó oblidat de la paret, on els fulls salten sovint de dos en dos quan algú recorda que els dies es van desgranant, però ningú encara els ha condemnat a l'oblit passant-los pàgina. 26/05/2026. Intento fer memòria mentre els ulls s'acostumen encara a aquesta llum encegador. Passejo la vista per l'estança i veig, asseguda en un sofà una dona, alta, amb uns cabells llargs i daurats que se li escampen damunt les espatlles. Taral-lareja una cançó. Aquesta veu em porta records, però de qui? Descansa el seu cos sobre les cames entrecruades, recolzant-se sobre un parell de coixins que donen color al sofà. Entre les mans, un àlbum de fotografies. La dona, pàgina rere pàgina, va eixugant-se alguna llàgrima que li vessa d'aquests ulls clars, tant clars com un cel de primavera. No són llàgrimes tristes doncs els seus llavis dibuixen un somriure dolç. La seva mirada roman per uns instants perduda en l'horitzó. Milers de records passen pel seu cap, petits instants que, com senzills bocins de vida li freguen la pell i es queden a la memòria, com es queda un somriure en una fotografia emmarcada a la paret, com l'estora a la porta de casa o un gerro ple de pols en un armari oblidat.

Segueixo passant la vista per la sala. Un home de cabells obscurs i rinxolats embolica, amb cura i amb mans inexpertes, degut a la grandària o simplement a la poca traça, un regal amb un paper acolorit. Intenta, en va, fer un llaç amb un tros de cinta que descansa sobre la taula. Se'l mira, somriu i pensa, un cop més, que finalment la intenció és el què compta. Damunt la mateixa taula, un pastís amb dues espelmes espera ser objecte de la petició d'un infantil desig. Continuo observant l'home que ara està intentant inflar un globus per decorar aquell sobri menjador que ara està agafant un nou color.

I de sobte, com un huracà, un nen entra corrent al menjador. No puc veure-li la cara, però sé que es feliç. La parella se'l mira somrient i l'abracen omplint-lo de carícies, petons i cridant-li il·lusionats un sonor: "Felicitats!". Veient-los, una sensació de pau, dolçor i amor m'omple les entranyes sense saber ben bé perquè. I de cop, com una bomba que esclata sense previ avís, milers de records flueixen pel meu cap sense cap sentit aparent, sense rumb, sense paraules: Recordo els seus ulls, mirant-me fixament expressant la seva alegria cada cop que em mirava. Recordo la seva olor, penetrant-me suaument mentre m'adormia als seus braços. Recordo aquella abraçada amorosa el primer moment que les nostres mirades van creuar-se. Recordo les seves mans, suaus, tendres, aquelles que amb gran delicadesa m'acaronaren en les nits més fredes. Recordo. I també recordo...què recordava? Tot allò que fins fa un moment veia clar i nítid ara va desapareixent de la meva memòria. Intento aferrar-me en va als meus records, però no puc. De sobte un últim i nítid record m'assalta i miro el pastís que encara està intacte sobre la taula. Les espelmes enceses oscil·len degut al corrent d'aire que entra per la porta del menjador. El número 13. 13 anys? Un neguit, però aquest cop de felicitat, em colpeja. Torno a mirar el calendari 26/05/2026. Avui. Per fi. Avui 26/05/2013 ha arribat el dia. De sobte, negror absoluta. El balanceig i l'escalfor tant familiars em tornen a fer sentir segur. El batec d'un cor m'acompanya i la dolça veu, aquest cop més llunyana, em tranquil·litza. Els records s'han dissipat per complet. La meva ment està en blanc com esperant, que una mà inexperta, comenci a escriure la primera paraula. De cop començo a voler avançar, sento la necessitat de córrer cap a aquella veu. Sé que estic a punt d'arribar-hi. Una llum, al principi dèbil com la d'una espelma, com un xiuxiueig de veu, m'indica el camí. Sé que estic arribant i, sense saber ben bé perquè, esclato amb un gran plor final sabent però que, a partir d'aquest moment, començaré a ser immensament feliç.